

הצעירים הערביים שהוכו בידי נערי „המישמר האזרחי“ בשפת־הים:

לא נחזור לישוראל!

האזרחי היו ברשותי תעודת־זיהוי ורישיון־לינה.

„מנת חלקי בעיניי היה כמו שאר חברי, בתוספת חבטה חזקה בלסת. חודש שלם סבלתי מכאבים והתקשיתי בלעיסת האוכל. חייתי על אוכל נוזלי בלבד. למחרת המקרה הגשתי תלונה במישרה ונסעתי חזרה לרפיח. אני לא אחזור יותר לישוראל. מה שעבר עלי באותו לילה לא יישכח ממני לעולם.“

כיום עובד אמין בצבאי ברפיח. למרות שהשכר ברפיח נמוך בהרבה מזה אותו היה מקבל בישראל, הוא אינו מוכן ליטול סיכון בפעם נוספת. „גם לפני אותו מקרה היו מקרים שהיכו אותנו. לא הגשתי תלונה כי פחדתי שאם אעשה זאת יתנקמו בי אנשי משמר־הגבול כאן ברפיח.“

מוסלם מוסטפא אל־חולי, 22, הוא פועל־בניין. הוא בן למשפחה המונה 14 נפשות. אביו ישיש ואינו עובד עוד. כדי לסייע בפרנסת משפחתו עבד מוסלם בתל־אביב

תולל בתוך החדר. הם שברו רהיטים וכור סות במיטבת. אחרי־כך פקדו עלינו לקום ו־לרדת לרכב המישרתי שהיה ברשותם. בי מדרגות המשיכו להכות ולדחוף אותי. אפילו לא אפשרו לי ללבוש מעיל־חורף.

„בניידת הושיבו אותי על הריצפה. תוך כדי נסיעה המשיכו להכות אותי בקת הרובה. הובילו אותי ואת חברי לחוף־ים. לא יודעים לאן לקחו אותנו. ואז ציוו עלינו לעמוד במסדר. צבאי. היכו אותנו שוב. בעיקר באשכים ובפנים. ביקשתי מהם שיפסיקו להתעלל בי, אבל אז היכו אותנו יותר. אחד המתנדבים היכה אותי ברובה וגרם לי שטף־דם באף. הרגשתי רע מאוד. היה לי כאב־ראש וסחרחורת. כש־התעייפו להכות אותנו פקדו עלינו להיכנס למים עד הצואר, עם כל הבגדים והמיסים. המים היו קרים מאוד ורעדתי בכל גופי. כמעט וטבעתי אותו לילה.“

„אחרי שיצאתי מהמים המלוחים לקחו אותנו למיקלחת שבחוף־הים ופתחו את ה־

התלמיד בעדותו. אבל גם לקורבנות יש מה להגיד.

מזכרת בצורת

צלקת בגב

„ציתי להתאבד מרוב עינויים.“ סיפר מוסלם אל־חולי ביושב־עם בני־משפחתו במחנה הפליטים ברפיח.

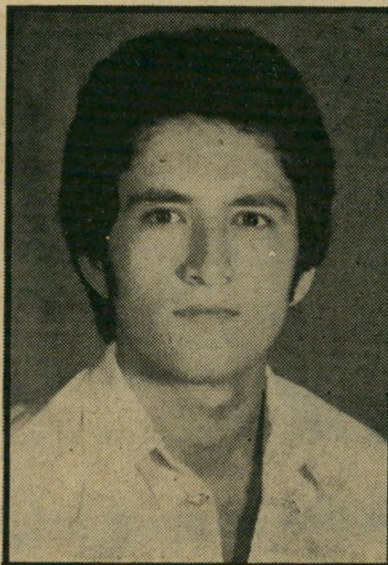
„בעטו בי בפנים בנעליים רטובות“, אמר אניס סמחאן חסיין במקום עבודתו כטייח ברפיח.

„חודש שלם לא יכולתי ללעוס בפי“, הוסיף רמזאן חסיין, שעה שישב בחברת בני משפחתו בדירתם הקטנה במחנה ה־פליטים ברפיח.

אלה הם שלושה מתוך חמשת בני־המי עוטים שנעצרו בדירה התל־אביבית ונלקחו למסע העינויים בחוף הים בנובמבר 1978.

מוסלם מוסטפא אל־חולי, באותו לילה רציתי להתאבד!

אמין רמזאן חוסיין, בדקו רשינות ולא בדקו!

אניס סמחאן חסיין, יש לי סחרחורת וכאב־ראש!

ואת הכסף שהרוויח העביר לידי אביו. מוסלם הוא החסון והחזק ביותר מכל חברות הצעירים מרפיח. שנלקחו אותו לילה בידי אנשי המשמר־האזרחי לחוף־הים. „אולי בגלל זה התעללו בי יותר מהאחרים.“ הוא מספר.

„ציוו עלי להיכנס למים שוב ושוב מספר פעמים. עד שהרגשתי שאין לי יותר כוח. כבר קיבלתי בעבר מכות מאנשי המשמר־האזרחי, אבל אלה היו רק אגרופים ובעיני סות ברגליים.“

„כפעם האחרונה, כשהם ציוו עלי להיכנס למים, התחלתי להיכנס יותר עמוק לים. רציתי להתאבד. דעתי נטרפה עלי מה מכות. המבוגר שבחבורת הצעירים שלקחו אותנו כיבה עלי את הסיגריה שלו ואיים שיסרס אותי. נכנסתי לחדרה ופחדתי. יצאי תי מהים רק אחרי שהברי קראו לעברי לחזור אליהם. ברגע שהגעתי לחוף קיי בלתי חבטה קשה בראשי, כנראה מאקדה. דם נזל לי מהאוזן הימנית. נפלתי על הר. תול. אחרי־כך שפכו עלי מים והתעוררתי.“

„כשהעלו אותנו שוב אל המכונית הי מישרתית התלוננתי על כאבים חזקים בראשי ובאוזן הימנית. אחד הצעירים בדק לי את האוזן וכיבה עליה סיגריה. חברי העלו אותי הביתה. אחרי מה שקרה לא חזרתי יותר לישראל. היחס אלינו היה בלתי אנושי. יותר גרוע מאשר אל בהמות.“

כיום עובד מוסלם אל חולי כרוכל ירקות ופירות בשוק של רפיח.

ברזים של המים הקרים. באימוי נשק ר־בבעיטות פקדו עלי להתקוטט עם החבר שלי. בסיום הקטטה שוב היכו אותי עם הרובה בראשי ובגב. הרגשתי סחרחורת קשה. התעלפתי. שפכו עלי מים קרים. הת־עוררתי מטושטש והתחלתי להקיא.“

להזכרת דבריו מצביע אניס על צלקת בגבו. „מוזכרת מאותו לילה“, לדבריו.

הוא ממשיך ומספר: „בדרך חזרה לבית איימו עלי שלא אתלונן במישרה. למחרת בבוקר ניגשתי לתחנת־המישרה והגשתי תלונה. אחרי זה נסעתי לרפיח. מאז לא חזרתי יותר לישראל. זאת לא הפעם הי ראשונה שאנשי המשמר־האזרחי ומשמר־הגבול מתאנים לי. אך זו היתה הקשה האכזרית ביותר.“

„דעתי נטרפה מהמכות...“ מין רמזאן חוסיין, 20, צעבי במקי צוע, בנו של פועל־בניין במחנה הי פליטים ברפיח. עם משפחתו המונה 10 נפשות. הוא מתגורר בדירה בת חדר ו־חצי.

מספר אמין: „עברתי כצבאי בדירות חדשות ברמת־אביב ולנתי בדירה ברחוב טרומפלדור עם חברים אחרים מרפיח. חלק מאיתנו ישן על המיזרונים. כל אחד מאי־תנו שילם לבעל הדירה 350 לירות לשבוע. בלילה שהתפרצו לדירה אנשי המשמר־

עבר זמן ממועד פירסום הפרשה עד שהיה ניתן לאתר אותם ולשמע את סיפורם. כתב העולם הזה מצא אותם ברפיח.

אניס סמחאן חסיין הוא בן 22, רווק, טייח במקצועו. בן למשפחה מרובת ילדים. אביו משרת כשומר במישרת רפיח. מו־צאה של המישרה הוא בכפר יבנה. כיום הם מתגוררים בדירה בת שניים וחצי חדרים במחנה הפליטים ברפיח. כמעט ללא ריהוט.

לטענתו של אניס הוא הגיע באותו שבוע לתל־אביב כדי לעבוד כטייח, עם ארבעת חבריו מרפיח. היו ברשותו תעודת־זיהוי ורישיון־לינה בישראל. מספר אניס על מה שאירע בליל החמישי בנובמבר בדירה בה התגוררו הוא וחבריו, ברחוב טרומפלדור 4 בתל־אביב:

„באותו ליל עינויים היה קר מאוד ו־גשום. בשעה שתיים בלילה שמעתי דפיר קות חזקות בדלת הדירה. פתאום נפרצה הדלת. חמישה אנשי המשמר־האזרחי נכ־נסו פנימה וצעקו: „לקום! לקום! הם דרשו מאיתנו תעודת־זיהוי. הצגתי בפניי הם את תעודת־הזיהוי שלי ואת רישיון־הלינה שלי. אותי קיבלתי בממשלה־צבאי ברפיח. אך הם לא טרחו כלל לקרוא את המיסימים.“

„הייתי עדיין במיטה והם התחילו לכי עוט בי בנעליהם הרטובות בכל חלקי גופי. אחד מהם כיוון את הרובה שלו אל ראשי. אנשי המשמר־האזרחי התחילו להשי־

„אחד החיילים הציע שניסע לדירי...“ רה. זו כתובת מפורסמת. היינו עם ב.סיוור בני־מייעוטים“ בעבר עם שוטר. כש־החייל הציע אני ידעתי שאסור לנו להיר כנס ולעשות. סיוור בני־מייעוטים בלי שור טר. אך מאחר וברחוב מותר לנו לעצור ערבי אחרי השעה 1 בלילה, הנחתי שגם בבית, אחרי אחת מותר, זה לא נראה לי יוצא־דופן. עלינו לדירה. באנו ודפקנו. שמענו שיש אנשים בדירה אבל אף אחד לא פתח לנו את הדלת.

„דפקנו כמה פעמים. בסוף בא בעל־הבית. הוא ניסה לפתוח את הדלת מבחוץ. לא הצליח. כי היה מפתח בפנים. מישהו פרץ והדלת נפתחה. אי־אפשר להגיד ש־פרצנו בכוח. זה היה באישור בעל־הבית. אחד מאיתנו עמד בחדרה־מדרגות ואחד היה בפנים חלק מהזמן ועזר לבדוק תעד דות. זו היתה דירה בת כמה חדרים. היו שם 7-6 ערבים. שם כבר התחילו להרביץ להם מכות. לכולם. מלבד אחד או שניים. לא היו תעודות. הורידו אותם — חמישה — לניידת. אחרי זה המשכנו ל־כיוון הים.“

זוהי עדותו של אחד מתלמידי בית־ספר תיכון בתל־אביב, מתנדב במשמר־האזרחי, שהיה מעורב בפרשת ההתעללות בפועלים הערבים בתל־אביב שארעה ביום השישי, החמישי בנובמבר 1978. הפרשה, שפוצצה לראשונה בידי כתב הארץ אילן שחורי, שלוש וחצי חודשים אחרי שאירעה. הגי־עה בסוף חודש פברואר לדיון בכנסת. בי מיסגרת דיון זה ציטטה ח״כ אורה נמיר את סיפורו של אחד התלמידים, שהתעללו בבני־מייעוטים במיסגרת שירותם במשמר־האזרחי.

מיסדר אלימות במים

„משיך התלמיד ומספר על מאורי רעות אותו לילה: „המבוק היה חייל. החייל השני היה חבר שלו. החייל היה בקורס קצינים. החייל השני היה מדרין בצבא. נסענו לחוף שרתון. החנינו את המיניבוס והורידו את הערבים לים.“

„בשלב הראשון נשארנו עלי־הניידת. הכביש מופרד בקיר מהים בגלל היותו חוף הפרדה לדתיים. המיניבוס עמד ליד הקיר עם כל הרובים בתוכו. כשהמיניבוס עצר עלי־הים, החייל אמר להם לרדת ולהלכנו לכיוון הים — החיילים אהנחנו לערבים לא היו תעודות. הם כמעט לא דיברו במיניבוס. החייל שאל אותם במי־ניבוס למה אין להם תעודות והם השיבו כל אחד בתירוץ שלו.“

„החייל הכניס אותם לים עד הברכיים. אחרי־כך עשה להם מיסורים. היו שם גם מכות. החייל היכה ואחד הנערים דחף. ראינו אותם יוצאים מהים. ראינו חלק מהמיסורים. אחד מאיתנו שאל את ה־חייל: „למה אתה עושה להם זאת? ו־החייל השיב: „לחיילי צה״ל עושים זאת יותר גרוע בסטרונות. הוא גם לא רצה לשמוע.“

„אחרי חצי שעה אמרנו לו: „מספיק, כך זה לא יכול להימשך. לא זוכרים איך זה נפסק, אם בגללנו, או שנמאס לו. ואז לקחנו אותם הביתה. הורדנו אותם בבי־תם. הם לא אמרו דבר. לנו לא הקשבתו במוצאי־שבת קראו לעצם לבסיס. הבסיס ידע. הערבים התלוננו במישרה. ואז סי־פרנו הכל למפקד...“

עד כאן סיפורו של הנער, מתגרב המישרה־האזרחי.

בכל הוויכוח הציבורי שהתפתח סביב פרשה מחרידה זו, לא נשמע כלל קולם של הערבים המוכים, שנפלו קורבן להתי עללות נערי המשמר־האזרחי. הם לא אמרו דבר. בעצם לא הקשבתו, אמר